

ROZEGNANIE (4) *sb n*

o, pierwsze e oraz a jasne, końcowe e pochylone.

sg N rozegnanié (1). ◊ G rozegnaniã (2); -ã (1), -(a) (1). ◊ A rozegnani(e) (1).

Sł stp: rozegnanie, rozgnanie, Cn, Linde brak.

1. Rozpędzenie, rozproszenie (2) :

rozegnanie czego (żywotne) (1): Mrówek rozegnanié. SienLek S[ss]3v.

*rozegnanie czyje [= mieszkańców miasta] (1): iż fie łtąd miáfto ono [tj. Babilon] nádzyewáło bogáctwá y oliádłóści wielkiey łwoiey z rozegnánia Ierolimfkiego *RejPos* 204.*

2. Usunięcie objawów chorobowych [czego] (2) : DLa oczyszftwienia łercza y rozegnania nakażenia iego, warz polną drijakiew *FalZioł* V 69; *SienLek* 129.

Cf **ROZEGNAĆ**

ECB